

РЕШЕНИЕ

№ 82

гр. Сливен, 02.11.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – СЛИВЕН в публично заседание на трети октомври през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: Мартин Д. Данчев

Членове: Галина Хр. Нейчева
Пламен Д. Стефанов

при участието на секретаря Радост Д. Гърдева
в присъствието на прокурора В. Д. Б.
като разгледа докладваното от Мартин Д. Данчев Въззивно наказателно дело
от общ характер № 20222200600021 по описа за 2022 година

Производството е въззивно и е по реда на чл. 313 и сл. от НПК, т.е. за проверка на невлязла в сила първоинстанционна присъда.

Образувано е по въззивна жалба от подсъдимия Х. Р. О., чрез неговия защитник адв. Д. Д. от АК – Сливен, срещу присъда № 260004/01.10.2021г. постановена по нохд № 201/2019г. по описа на Районен съд – К..

С атакуваната присъда подсъдимият Х. Р. О. е признат за виновен в това, че на 12.06.2019г. в село Я., община К. е държал огнестрелно оръжие - ловна пушка марка „ИЖ - 27ЕМ" с фабричен № 072734617, без да има за това надлежно разрешение, поради което и на основание чл.339 ал.1 от НК и чл.54 от НК е осъден на две години лишаване от свобода, което да се изтърпи при първоначален строг режим.

На основание чл.68, ал.1 от НК е приведено в изпълнение наказанието осем месеца лишаване от свобода, наложено по НОХД № 72/2018г. на РС - К., изтърпяването на което е било отложено за три години изпитателен срок, считано от 12.04.2018г., като е постановено същото да се изтърпи при първоначален строг режим.

Подсъдимият Х. Р. О. е осъден да заплати направените по делото разноски.

Във въззивната жалба, по повод на която е образувано настоящото въззивно производство, се изразява несъгласие с така постановения съдебен акт, който се определя като материално и процесуално незаконосъобразен, а наложеното наказание - явно несправедливо. Заявява се, че обвинението срещу подсъдимия Х. О. е недоказано както на

досъдебно фаза, така и в хода на съдебното следствие. Настоява се за отмяна на атакуваната присъда и за постановяване на друга такава, с която подсъдимият да бъде признат за невиновен и оправдан по повдигнатото му обвинение.

Впоследствие е депозирано допълнение към въззивната жалба, в което се заявява, че атакуваната присъда е незаконосъобразна и несправедлива. Оспорва се извода на първата инстанция, че подсъдимият Х. О. е извършил инкриминираното деяние и в тази връзка се твърди, че по несъмнен и безспорен начин по делото е било доказано, че другият подсъдим - Д. В. К. е забравил своята пушка в дома на Х. Р. О., с което е нарушил правилата за носене и съхранение на ловно оръжие и сключвайки споразумение с представителя на Районна прокуратура е получил наказание за това свое нарушение. Изразява се несъгласие с приетото от съда, че са били събрани данни за нахождението на оръжието в дома на Х. О., като в действителност се е случило точно обратното – Д. К. сам е съобщил на лицата, които са го проверявали къде е забравил пушката си; съшият лично ги е завел в къщата на Х. О. и е показал къде е оставил пушката и раницата си. Сочи се в тази връзка, че всички свидетели са депозирали еднозначни и непротиворечиви показания затова какво се е случило на 11.06.2019г. в дома на Х. О. и че по никакъв начин не са били събрани каквито и да са свидетелски показания, че Д. К. е предоставил пушката на Х. О. за ползване. Акцентира се върху факта, че двамата подсъдими не владеят добре българския език и неправилното изграждане на словореда от тяхна страна е довело до неправилен извод на съда относно „предал" и „дал". Твърди се, че Обвиняемият Д. К. по никакъв начин не е предал владението върху оръжието си на Х. О.. Заявява се, че съдът превратно е тълкувал свидетелските показания като въз основа на това е достигал до грешни правни изводи позовавайки се на практиката на Върховния съд. Това се определя като немотивирано и необосновано. По отношение на наложеното наказание се прави оплакване, че същото е явно несправедливо, крайно завишено, некореспондиращо със събраните по делото доказателства. В тази връзка се оспорва приетото от съда наличие на многократно нарушение на чл.339 от НК от страна на подсъдимия О.. Настоява се за отмяна на атакуваната присъда и за постановяване на нова присъда, с която подсъдимият да бъде признат за невиновен и оправдан по повдигнатото обвинение. Алтернативно се настоява за изменение на присъдата и за намаляване на размера на наложеното наказание до размера на поисканото на наказание на представителя на прокуратурата.

В с.з. пред въззивния съд подс. Х. Р. О., редовно пРани, се явява лично и с упълномощения си защитник. Последният заявява, че поддържа така депозираната жалба на посочените в нея основания, които накратко възпроизвежда и пред окръжния съд. Твърди, че по делото липсват доказателства подсъдимият да е ползвал или въобще да е вземал огнестрелното оръжие, като в тази връзка се сочи, че тази теза се потвърждава и от показанията на разпитания и пред въззивната инстанция свидетел Д. К.. Настоява се за отмяна на присъдата и за оправдаване на подсъдимия по повдигнатото му обвинение, поради недоказаност на същото, а алтернативно – за изменение на присъдата и за намаляване на размера на наложеното наказание вкл. и предвид влошеното му здравословно

състояние.

Представителят на Окръжна прокуратура - Сливен, заявява, че жалбата е частично основателна по отношение на съдържащото се в нея оплакване за явна несправедливост на наложеното наказание и в тази връзка се предлага присъдата да бъде изменена и да бъде намален размера на наложеното наказание лишаване от свобода на четири месеца. Същевременно се обосновава извод, че обвинението е доказано по несъмнен начин, поради което правилно и законосъобразно е постановена осъдителна присъда. По повод на това се оспорва основателността на жалбата, касаеща доказаността на обвинението и се настоява присъдата да бъде потвърдена в тази ѝ част.

Сливенският окръжен съд, в качеството си на въззивна инстанция, след като се запозна с изложеното в писмената въззивна жалба, като изслуша явилите се страни в съдебното заседание, като обсъди изтъкнатите от тях доводи и съображения, като прецени наличните по делото доказателствени материали, включително и събраните в тази инстанция и като извърши цялостна проверка относно правилността на атакувания съдебен акт по реда на чл.314 ал.1 от НПК намери жалбата за частично основателна – само по отношение на искането за изменение на присъдата и за намаляване на размера на наложеното наказание.

Първоинстанционният съд, въз основа на събраните в хода на съдебното следствие доказателства и техния анализ е приел установената фактическа обстановка, която е обективизирана в мотивите към присъдата. Съгласно тези мотиви за установено от фактическа страна е прието за установено следното:

Съдебното производство пред първата инстанция е образувано по обвинителен акт, внесен от Районна прокуратура - Сливен, с който е повдигнато обвинение:

- срещу подсъдимия Д. В. К. - за престъпление по чл.339 ал.3 предл.2 алт.2 от НК, затова че на неустановена дата през периода 01-12.06.2019г в с.Я., общ.К. предал огнестрелно оръжие - ловна пушка марка „ИЖ-27ЕМ" с фабричен № 072734617, на Х. Р. О., който няма разрешение за придобиване му и

- срещу подсъдимия Х. Р. О. - за престъпление по чл.339 ал.1 предл.2 алт.2 от НК, затова че на 12.06.2019г в с.Я., общ.К. държи огнестрелно оръжие - ловна пушка марка „ИЖ-27ЕМ" с фабричен № 072734617, без да има за това надлежно разрешение.

С протоколно определение от 23.01.2020г., постановено по НОХД № 80/2020г. на Районен съд - Сливен, е одобрено споразумението, постигнато между Районна прокуратура - Сливен и защитника на подсъдимия Д. К., с което подсъдимият се е признал за виновен по повдигнатото му обвинение и му е наложено наказание една година лишаване от свобода, изтърпяването на което е отложено на основание чл.66, ал.1 от НК за четири години изпитателен срок. Подсъдимият К. е осъден да заплати по сметка на ОД на МВР - Сливен разноси, направени по досъдебното производство, в размер на 17.30 лева.

Подс. Х. О. и свид. Д. К., признат за виновен по посоченото по-горе дело на Районен съд - Сливен, живеели постоянно в с. Я., общ. К. и са приятели.

Свидетелят К. е ловец и му било издадено разрешително за носене на оръжие, валидно от 25.02.2016г. до 24.02.2021г. Притежавал ловна пушка марка „ИЖ-27ЕМ" с фабричен № 072734617.

Подсъдимият О. не притежавал разрешително за носене на оръжие.

На неустановен по делото ден, през периода от 01 до 12 юни 2019г., свид. Д. К. предал на подс. Х. О. описаната по-горе пушка.

През същия период в РУ на МВР - К. била получена оперативна информация за допуснати нарушения от страна на свид. Д. К. на правилата на ЗОБВВПИ.

С определение № 58/06.06.2019г., постановено по ЧНД № 127/2019г. на Районен съд - К., на основание чл.161 ал.1 от НПК било дадено разрешение да се извърши претърсване и изземване в дом, находящ се в с.Я., общ.К., ул. „И.“ № **, обитаван от лицето Д. В. К..

Разрешеното претърсване било извършено на 12.06.2019г., но в дома на свид. К. не било намерено законно притежаваното от него ловно оръжие.

Били събрани данни, че оръжието се намира в дома на подс. Х. О., поради което при условията на неотложност било извършено претърсване в обитавания от него дом на адрес с.Я., общ.К., ул. „И.“ № **. В коридора на къщата било намерено търсеното оръжие, поставено в зелена брезентова торба. Оръжието било разглобено и не стърчало от торбата. Резултатите от претърсването и свързаното с него изземване на оръжието били обективирани в протокол, съставен на същата дата. В протокола за претърсване и изземване подс. Х. О. собственоръчно записал, че намерената в дома му пушка му е оставена от Д. К..

Оръжието било запечатано със стикер № А0909. Изготвен бил и снимков материал. Иззетото оръжие било предадено за съхранение на младши полицейски инспектор КОС С. И..

С определение № 64/13.06.2019г. постановено по ЧНД № 133/2019г. на Районен съд - К., протоколът от извършеното претърсване и изземване бил одобрен.

От прочетената и приобщена на основание чл.282 от НПК съдебно-балистична експертиза се установява, че изследваната ловна пушка представлява огнестрелно оръжие, технически изправна е и е годна да възпроизведе изстрел.

Фактическата обстановка, изложена в мотивите към проверяваната присъда, по същество и по отношение на основните обстоятелства напълно кореспондира с наличните по делото доказателствени материали.

Настоящият съд с оглед правомощието си да извърши цялостна проверка относно правилността и законосъобразността на съдебния акт, както и правото му да приема за установени и други фактически положения, извърши своя собствена преценка на доказателствените материали и стигна до констатации, които са идентични с тези направени от първоинстанционния съд.

Първоинстанционният съд не само е изложил приетите за установени от него

факти, но е извършил достатъчно задълбочен анализ на наличните доказателства и доказателствени средства, като в тази връзка е изпълнил задължението си произтичащо от разпоредбата на чл.303 ал. 3 от НПК. Така преценените и обсъдени доказателствени материали са били достатъчни с оглед изясняването на релевантните спрямо предмета на доказване в това наказателно производство обстоятелства и в тази връзка фактическата обстановка по делото не е останала неизяснена.

Първоинстанционният съд подробно и обстоятелствено е анализирал доказателствата по делото и правилно ги е преценил от гледна точка на последователност, непротиворечивост и в крайна сметка на достоверност.

В мотивите към присъдата си районният съд обосновава е преценил, че следва да кредитират напълно показанията на разпитаните по делото полицейски служители – свидетел Д. Д. и Т. Т. /по отношение на втория свидетел и тези приобщени по реда на чл.281 от НПК/.

Свид. Т., в качеството си на полицейски служител е участвал при извършването на претърсването в дома на свид. Д. К. по повод на получен сигнал, че това лице притежава незаконно оръжие освен пушката, за което е имал издадено разрешение. Според този свидетел при претърсването в дома на свид. К. не било намерено и притежаваното от него законно оръжие за което К. обяснил, че го е предоставил на подс. О..

Свид. Д. свидетелства за получена оперативна информация за притежаване от свид. К. незаконно оръжие, по повод на което в дома на последния било извършено претърсване. Според свидетеля, който не е присъствал на това процесуално действие, в дома на К. не била намерена неговата законно притежавана пушка, за която се получа информация, че се намира в дома на подс. О.. Свид. Д. е присъствал по време на претърсването в дома на подсъдимия, при което войнишка мешка била намерена пушката на свид. К. в разглобено състояние.

Правилна е преценка на първоинстанционния съд, че показанията на тези свидетели следва да се кредитират, тъй като действително липсват основания и доказателства по делото които да поставят под съмнение достоверността на изнесените от тях твърдения.

С основание са кредитирани и показанията на свид. К. М., доколкото по делото не е налице доказателства, които да опровергават или поставят под съмнение достоверността на твърденията му. Освен това, чрез показанията на този свидетел се опровергава версията на свид. К. относно част от обстоятелствата, по повод на което неговата пушка е била в дома на подсъдимия. Свид. М. отрича да е допуснал да се умъртвяват чрез разстрел с огнестрелно оръжие прасетата, които продава. Според този свидетел през лятото много рядко се случва да продават прасета и никога свид. К. не е ходил, когато той е продавал прасета, нито пък бил водил прасетата на лятото на 2019г. непознати от Търговище да купуват прасета.

Настоящата инстанция намира, че правилно не са кредитирани показанията на свидетелите Д. К., М. Ч. и З. К..

Свид.К., който се е признал за виновен по повдигнатото му обвинение, че неправомерно е предал пушката си на подс. О. твърди в показанията си, че се бил напил в деня преди претърсването, като обяснява как едни момчета от селото заедно с едни момчета от Търговище

били извикали да гръмне прасе, което момчетата от Търговище възнамерявали да купят свидетеля К. М., но тъй като не го харесали, се отказали и си тръгнали, а свидетелят К. заедно с момчетата от селото седнали в една кръчма и започнали да употребяват алкохол. Според версията на свидетеля, той се притеснявал да стои с пушката в кръчмата, поради което отишъл в дома на подс. О. и я оставил там, без обаче подсъдимият да разбере и на следващия ден пушката била намерена от полицаите. Свидетелите Ч. и К., от своя страна, по същество преразказват това, което са научили от подсъдимия и от свид. К. - че свид. К. си бил оставил /забравил/ пушката в дома без подсъдимият да знае и полицаите я намерили.

Правилно съдът не е дал вяра на показанията на тези трима свидетели, като въззиви съд изцяло възприема и споделя изложените в тази връзка съображения.

Действително, в показанията си свид. К. сочи факти, които се конфронтират с фактите за състава на престъплението, за което той самият се е признал за виновен, а именно че е преловил пушката на Х. Р. О., който няма разрешение за придобиването му. С основание първата инстанция е посочила изрично в мотивите си, че семантичният анализ на думата „предал“ на извод за наличие на някаква уговорка между собственика на оръжието и лицето, на което е била дадена и последното да направи волеизявление с изрични или конклюдентни действия, че е съгласно да получи владението и да установи фактическата власт върху оръжието. И именно поради това е несъстоятелна развнатата от свид. К. теза в показанията му /вкл. и тези депозирани пред окръжния съд/, че подс. О. не е знаел, че свидетелят бил оставил пушката в дома му. Впрочем, предаването на дадена вещ от едно лице на друго предполага във всички случаи знанието на лице, което я придобива. Следва да се има предвид и това, че самият подсъдим е ясно с произхода на пушката, доколкото в протокола за претърсване и изземване изрично е посочил, че пушката му е била оставена от Д. К.. Следователно, ако свид. К. действително бил оставил пушката в дома на подсъдимия без знанието на последния, О. нямаше откъде да бъде посоченото от него в протокола за претърсване и изземване обстоятелство относно произхода на оръжието. Отделно от това, тезата на свид. К. относно причините, поради които е оставил /забравил/ пушката в дома на подсъдимия без дори да го уведоми за това, се явява несъстоятелна и с оглед на обикновената житейска логика. Според свидетеля той е взел пушката за да стреля с нея от прасетата на свид. К. М., а последният отрича да е имало някога такава уговорка между тях. Същевременно пушката е била в разглобено състояние, в торба и без патрони, което е озадачаващо, при положение, че свид. К. е имал намерение да стреля с нея. От показанията на свидетелите Д. и Т. се опровергава тезата на свид. К., че той е завел полицаите в дома на подсъдимия.

Изцяло споделима е и преценката по отношение на процесуалната стойност на показанията на свидетелите К. и Ч., които по същество пресъздават изявленията на подсъдимия на свид. К. пред тях. Тези показания действително не са преки доказателства, а косвени, произведени по характер. Правилно съдът е посочил, че както в съдебната практика, така и доктрината се поддържа, че за класификацията на доказателствата на първични и производни изхожда от източника на сведенията за факти, като първичните произхождат от първоизточни, а производните възпризвеждат не лично видяно или чуто, а препредадено, както е в слу

Практическото значение на това деление намира израз в задължението на съда да събере всички възможни първични доказателства и съответно в забраната да се подменят първични доказателства с производни. Когато са налице първични доказателства, производните не са източник на фактология. Следователно, вторичните доказателства са източник на факти само в хипотезите когато са средство за разкриване на първични доказателства, когато служат за проверка на първичните доказателства и когато заменят първичните доказателства поради невъзможност за снабдяване с последните.

В настоящия случай, чрез показанията на свидетелите К. и Ч. са събрани производни доказателства - за изявленията на подсъдимия и свид. К. пред тях, но тъй като не е налице нито една хипотеза от трите посочени по-горе, в обобщение те установяват единствено и само какъвто казал подсъдимият респ. свид. К. пред тези двама свидетели.

Самият подсъдим се е възползвал от правото си да не даде обяснения в хода на съдебното следствие, а извънпроцесуалните изявления на привлеченото към наказателна отговорност лице не се ползват с някаква предопределена, а още по-малко съществена доказателствена стойност.

Неоснователни са възраженията на защитата по отношение на извършената първоинстанционния съд преценка на доказателствените материали респ. по отношение на извода за доказаност на обвинението срещу подсъдимия.

В жалбата се твърди, че по несъмнен и безспорен начин по делото е било доказано другият подсъдим - Д. В. К. е забравил своята пушка в дома на Х. Р. О., с което е нарушил правилата за носене и съхранение на ловно оръжие и склучвайки споразумение с представител на Районна прокуратура е получил наказание за това свое нарушение. В действителност Д. К. признал за виновен и е осъден затова, че в периода от 01.06. до 12.06.2019г. в с.Ямланово предал огнестрелно оръжие – пушката си на Хакан О., който не е имал разрешение да притежава. Следователно осъждането на К. не е затова, че е забравил пушката си в дома на подсъдимия, а затова, че му я е предал т.е. разликата между твърдението и действителността е повече от съществена.

В жалбата се изразява несъгласие с приетото от съда, че са били събрани данни за нахождението на оръжието в дома на Х. О., като в действителност се било случило то обратното – Д. К. сам е съобщил на лицата, които са го проверявали къде е забравил пушката, че същият лично ги е завел в къщата на Х. О. и е показал къде е оставил пушката и раницата. Сочи се в тази връзка, че всички свидетели са депозирали еднозначни и непротиворечиви показания затова какво се е случило на 11.06.2019г. в дома на Х. О. и че по никакъв начин не са били събрани каквито и да са свидетелски показания, че Д. К. е предоставил пушката на Х. О. за ползване. В действителност събраните по делото доказателства сочат точно обратното. Според свид. Т. /полицейски служител, участвал при претърсването в дома на свид. Д. К., последният заявил, че е предоставил пушката си на подс. Х. О.. Нито свид. Т., нито свид. Д. твърдят, че свидет. К. ги е завел в дома на подсъдимия, а още по-малко да е посочил къде точно се намира оръжието. Такова обстоятелство не е отразено и в протокола за претърсване и изземване. Следователно твърдението за еднозначност на всички свидетелски показания е невярно, а показанията на двамата полицейски служители опровергават тезата на свид. К. относно обстоятелствата, при които

повод на които неговата пушка се оказала в дома на подсъдимия.

В жалбата се акцентира и върху факта, че двамата подсъдими /т.е. свид. Д. К. и подс. О./ не владеят добре българския език и неправилното изграждане на словореда от тяхна страна довело до неправилния извод на съда относно „предал" и „дал". Твърди се в тази връзка, че Д. по никакъв начин не е предал владението върху оръжието си на Х. О.. По отношение подсъдимия съдилищата няма как да си изградят впечатление относно степента му на владеене с българския език, доколкото той е в двете инстанции е отказал да даде обяснения. се отнася да свид. К., същият беше разпитан лично и непосредствено в хода на въззивното производство и настоящият съд придоби непосредствени впечатления от нивото му на владеене с българския език и това ниво в никакъв случай не е такова каквото се твърди в жалбата. Този свидетел съвсем точно прави разграничение между понятията „дава", „предаване", „оставяне" и „забравяне", поради което тезата на защитата за евентуално неразбиране на тези понятия е несъстоятелна и като такава следва да се отхвърли.

Правилно районният съд изцяло е кредитирал заключението по изготвената от вещ. лице Йордан Големанов експертиза, след като действително не са налице данни за заинтересованост по някакъв начин от изхода на делото и съобразявайки, че експертното заключение е компетентно изготвено.

Съдът е кредитирал и прочетените и приобщени на основание чл.283 от НПК протоколи за претърване и изземване - първият с предварителната санкция на съда, а втория - с последващите както и писмените доказателства. Протоколите са съставени по реда на НПК, без да са допуснати никакви съществени нарушения откъм форма или съдържание, поради което са доказателствено средство за извършване на действията, за реда, по който са извършени, и за събраните доказателства - чл.131 от НПК.

С оглед на горните констатации настоящата инстанция стигна до извода, че съдебният акт, постановен от районния съд е обоснован, тъй като приетите за установени в него и изложени в мотивите му фактически положения кореспондират с наличния събран и проверен в хода на проведеното съдебно следствие доказателствен материал.

Неоснователно е оплакването в жалбата за необоснованост на атакувания съдебен акт в смисъл, че приетото за установено от фактическа страна не се подкрепя от доказателствата по делото. Във връзка с последното са неоснователни доводите в жалбата, че съдът не е направил пълен и подробен анализ на доказателствата. От изложеното по-горе става ясно, че доказателствата по делото са били подложени на внимателна и задълбочена преценка, като не са били допуснати нарушения на нормите на НПК при осъществяването на тази оценъчна дейност.

Въз основа на установените и изложени в мотивите към присъдата му факти районният съд е изложил и обосновал законосъобразния си извод си, че с извършеното от него подсъдим Х. Р. О. е осъществил от обективна и субективна страна състава на престъплението на чл.339 от НК, затова че на 12.06.2019г. в с.Я., общ. К. е държал огнестрелно оръжие - ловна пушка марка „ИЖ - 27ЕМ" с фабричен № 072734617, без да има за това надлежно разрешение.

Настоящата инстанция напълно споделя доводите изложени в мотивите към атакуван присъда по отношение на съставомерността и правната квалификация на извършеното подсъдимия.

От доказателствата по делото се установява по несъмнен начин, че подсъдимият е дър огнестрелно оръжие, доколкото същото е намерено в дома му.

Няма спор по това, че изпълнителното деяние „държане“ представлява осъществяван трайна фактическа власт върху инкриминираната вещ, което в конкретния казус е установено по несъмнен начин. След като полицейските служители не са намерили пушката в дома на свид К., последният им заявил, че я е предоставил на подс. Х. О.. Било извършено претърсване в д на подсъдимия и пушката е била намерена там.

Следователно подсъдимият О. е съхранявал оръжието си, след като свидетелят К. му предал, и по смисъла на НК го държал, като в този конкретен случай обвинението е за държ само на конкретна дата - тази, на която е оръжието било иззето от дома му.

Това престъпление е от категорията на формалните - за да бъде довършено, е необходимо да е настъпил вредоносен резултат и следователно то е довършено с факта държането на оръжието.

Не е спорно обстоятелство, че ловната пушка представлява огнестрелно оръжие по смисъла на чл.4 ал.2 от ЗОБВВПИ, според който огнестрелно оръжие е преносимо цевно оръжие, което произвежда, проектирано е да произведе или може да бъде преработено, така че произведе изстрел с куршум или снаряд чрез действието на взривно вещество, освен в чет изброени хипотези, които са неотнормирани към настоящия случай.

Законосъобразен е и извода на първата инстанция, че деянието е извършено от подсъдимия с пряк умисъл. Същият действително е съзнавал общественото опасност на извършеното, предвиждал е и е искал настъпването на общественото опасностите му последици.

Подсъдимият е съзнавал, че предадената му от свид. К. ловна пушка, върху която установил фактическа власт, е огнестрелно оръжие, съзнавал е, че това е забранено, но въпреки това е продължил да я държи до момента, в който е била иззета от дома му. Вън от съмнение е подсъдимият е съзнавал, че той няма право да държи оръжие, още повече, че той вече е осъждан за такива престъпления и категорично е бил наясно с това обстоятелство. С основан мотивите си районният съд се е позовавал и на решение № 26 от 3.02.2009 г. на ВКС по н. д. 633/2008 г., III н.о, препращащо и към други актове на ВС и на ВКС, в които е прието, че за наличие съставомерно държане по отношение на оръжието, е достатъчно то да се намира фактическата власт на дееца и установяването на този факт обективира в достатъчна степен неговият умисъл, ако не са налице други обстоятелства, които го изключват, а в случая так липсват.

В мотивите си първоинстанционният съд подробно и последователно е изложил съображенията си във връзка със съставомерността и правната квалификация на извършеното от подсъдимия Х. О., които настоящата инстанция напълно споделя.

В тази връзка настоящият съд намира за неоснователни оплакванията за материална

незаконосъобразност на присъдата и в частност възраженията по отношение квалифицирането на извършеното от подсъдимия като престъпление по чл.339 от НК.

При определянето на наказанието, наложено на подсъдимия Х. Р. О. за извършеното от него престъпление по чл.339 ал.1 от НК, районният съд е приел в мотивите си наличието както на смекчаващи, така и на отегчаващи отговорността обстоятелства и с оглед на това е определил наказание в размер на минималния предвиден в закона – две години лишаване от свобода.

Като такова, което обосновава необходимостта от налагане на по-тежко наказание /т.е. отегчаващо отговорността обстоятелство/ в мотивите са посочени многобройните осъждания на подсъдимия и в частност обстоятелството, че той вече два пъти е бил осъждан за престъпления по чл.339 от НК.

Настоящата инстанция намира, че значението на това отегчаващо отговорността обстоятелство значително е надценено. С оглед на вида, размера и начина на изтърпяване на наложените на подсъдимия на наказания по първите му четири осъждания и времето, по което същите са били постановени, може да се направи извод за настъпила реабилитация по чл.88а от НК за тези осъждания.

Същевременно от районния съд са недооценени или въобще не са констатирани и отчетени обстоятелства, които обосновават извод за необходимост от налагане на по-леко наказание.

В недостатъчна степен е отчетено като смекчаващо отговорността наказание влошеното здравословно състояние на подсъдимия, за което има представени по делото доказателства вкл., че същото продължава от доста време да е такова и се задълбочава и утежнява с времето.

По делото липсват доказателства, от които да може да се направи извод за характеризиране на личността на подсъдимия в негативна посока. Липсата на критичност към извършеното и непризнаването на вината не може и не следва да се преценява във негова вреда, тъй като негово основно право е да прецени какво отношение ще изрази по повдигнатото му обвинение.

Следва да се има предвид и това, че извършеното престъпление не е с висока степен на обществена опасност. Не следва да се пренебрегва и обстоятелството, че се касае за престъпно деяние с продължителност на извършване само един ден, както и това, че няма доказателства по делото подсъдимият да е използвал държаното от него без разрешение оръжие.

При това положение въззивната инстанция стигна до констатация за многобройност на наличните смекчаващи отговорността на подс. Х. О. обстоятелства, което същевременно обосновава извода, че и най-лекото предвидено по закон за този вид деяние наказание се явява несъразмерно тежко т.е. наказанието по отношение на подсъдимия е следвало да бъде определено при условията на чл.55 ал.,1 т.1 от НК.

Като не е съобразил наличието на тези многобройни смекчаващи отговорността на подсъдимия обстоятелства и като е определил наказанието при условията на чл.54 от НК, районният съд е допуснал нарушение на закона, довело до явна несправедливост на наложеното наказание. Така определеното от първоинстанционния съд наказание две години лишаване от свобода е явно несправедливо и не допринася да бъдат постигнати целите му визириани в разпоредбата на чл.36 от НК.

Според настоящият съд на подсъдимия Х. Р. О. следва да се определи наказание при условията на чл.55 ал.1 т.1 от НК т.е. под минималния предвиден и конкретно - в размер на четири месеца лишаване от свобода.

Във връзка с изложеното по-горе следва присъдата на Районен съд - К. да бъде изменена в частта ѝ относно наложеното наказание, чийто размер следва да бъде намален от две години лишаване от свобода на четири месеца лишаване от свобода, което да бъде търпяно при първоначален общ режим.

Законосъобразно първата инстанция е преценила, че тъй като настоящото престъпление е било извършено от подсъдимия в изпитателния срок, за който е било отложено изтърпяването на наказанието осем месеца лишаване от свобода, наложено по НОХД № 72/2018г. на Районен съд - К., по реда на чл.68 ал.1 от НК следва да се приведе в изпълнение това отложено наказание.

С оглед на намаления размер на наложеното наказание за престъплението предмет на настоящото производство и обстоятелството, че сборът на двете наказание е по-малък от две години, не е приложима разпоредбата на чл.57 ал.1 т.2 б."в" от ЗИНЗС, поради което тези наказания следва да се търпят при първоначален общ режим.

В този смисъл присъдата следва да се измени и в частта относно режима на приведеното в изпълнение наказание от осем месеца лишаване от свобода по нохд № 72/2018г. на Районен съд – К., като и това наказание следва да се търпи при първоначален общ режим.

С оглед изложеното по-горе, а и по реда на служебната проверка относно процесуалната законосъобразност на проверявания съдебен акт не се установи в някой от етапите на това наказателно производство да са били допуснати съществени процесуални нарушения, които да са довели до ограничаване или накърняване правото на участие на подсъдимия в производството вкл. правото му на защита.

Тъй като при извършената въззивна проверка се констатира наличие на основания за изменение на присъдата на Районен съд - К., следва същата да бъде изменена съобразно изложеното по-горе в мотивите към настоящия съдебен акт.

В останалата си част присъдата следва да бъде потвърдена.

Поради изложените съображения и на основание чл. 334, т.3 и чл. 337 ал.1 т.1 от НПК Сливенският окръжен съд

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда № 260004/01.10.2021г., постановена по НОХД № 201/2019г. по описа на Районен съд - К. като:

- НАМАЛЯВА размера на наложеното на подсъдимия Х. Р. О. наказание за извършеното от него престъпление по чл.339 ал.1 от НК от две години лишаване от свобода на четири месеца лишаване от свобода, което да изтърпи при първоначален общ режим;

- ОПРЕДЕЛЯ първоначален общ режим на изтърпяване на приведеното по реда на чл.68 ал.1 от НК наказание осем месеца лишаване от свобода, наложено по нохд № 72/2018г. по описа на Районен съд – К..

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

Настоящото решение не подлежи на касационно обжалване или протестиране.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____